

Parikkanniemen

KONTTI

1 / 2015

Siirtokarjalainen rakkaustarina
Urho ja Maire Kari Lehtimäeltä

Usko toi ilon elämään

Sivut 10-12

Timo Suutari
Jumalan siunaus

Sivu 4

Anna-Liisa Valtavaara
Syyllinen olo

Sivu 6

Markku Liukkonen
Armolahjat ja
Uukuniemen usko

Sivu 8

Oivi ja Rauha Pitko
Harjun
helmassa

Sivu 14

100 vuotta lapsen asialla - Parikanniemen lastenkoti

Juhlimme satavuotiasta Parikanniemen lastenkotia:

22.5.2015 klo 11.00-15.00 lastenkodilla Mikkelin Ristiinassa kutsuvierastilaisuus ja juhla sijoittajakuntien edustajille, yhteistyökumppaneille ja viranomais-tahoille.

22.-24.5.2015 olemme mukana Kouvolan Kirkkopäivillä kirkotorilla. Mukana mm.

Henrik ja Raija Ohlis, Sami Siponen, Pekka Maaranen ja Teuvo V. Riikonen

13.6.2015 alkaen klo 11.00 kutsumme lastenkodin entiset lapset ja työntekijät Parikanniemeen muistelemaan menneitä ja tapaamaan tuttuja.

15.8.2015 klo 18.00 juhlimme satavuotiasta lastenkotia Parikkalan Saaren kirkon Orpokoti-juhlilla ystäväillä.

1915-2015

Tervetuloa juhlimaan satavuotiasta Parikanniemen lastenkotia!

100 vuotta lapsen asialla -
Parikanniemen lastenkoti
1915-2015

Parikanniemen lastenkoti -
Parikanniemisäitiö -

www.parikanniemi.fi

Kunnanjohtajan ilo

“Tervetuloa juhlille”

Parikkalan uusi kunnanjohtaja **Vesa Huuskonen** iloitsee kuntansa alueella olevista Saaren kirkon juhlista ja toivottaa vieraat tervetulleeksi elokuussa juhlille.

Kunnanjohtaja Huuskonen puhuu myös juhlilla perjantaina 14.8.2015 aloituseuroissa.

Kontti - lehti toivottaa kunnanjohtajalle menestystä ja siunausta tärkeässä tehtävässä.

Orpokotijuhlat Saaren kirkolla Parikkalassa 14.-16.8.2015.

PARIKANNIEMISÄITIÖN LEHTI

ISSN 2323-7465 (painettu)

Päätoimittaja
Teuvo V. Riikonen

Toimitus
Pekka Maaranen

Kustantaja
Parikanniemen Ystävät ry
Parikanniementie 130
52320 Vitsiälä

Avustajat
Risto Teittinen, Sami Siponen,
Markku Liukkonen
ISSN 2323-7473 (verkkojulkaisu)

Taitto
Markku Liukkonen

Nettisivut
www.parikanniemi.fi

Painopaikka
Teroprint Oy, Mikkelä

Tähän asti Herra on auttanut

Uukuniemeläisellä herätysliikkeellä on monta peräkkäistä juhluvuotta. Viime vuonna oli 70. Saaren kirkon Orpokotijuhlat. Tänä vuonna 2015 juhlimme satavuotiasta lastenkotia, joka aloitti toimintansa 1915. Ja ensi vuonna 2016 tulee sata vuotta kuluneeksi Helena Konttisen kuolemasta.

Juhlavuodet antavat mahdollisuuden katsoa menneisyyteen ja historiaan. Voi päivittää työtä ja ennen kaikkea katsoa tulevaisuuteen. Saarnaajan kirjassa sanotaan, miten kaikella on aikansa. On aika istuttaa, repiä, purkaa ja rakentaa. Sen Uukuniemeläinen liike on oppinut. Sodan jälkeen jouduttiin luopumaan rakkaasta Karjalasta. Lastenkodille löytyi uusi paikka Ristiinasta, jossa lastenkoti ja toimisto on ollut vuodesta 1949. Toiminta säätiöitettiin 1967 ja kannatusyhdistyksen nimi muutettiin pari vuotta sitten. Palvelukodin toiminnasta ja paikasta luovuttiin 2014.

Toimintoja on suunniteltu, aloitettu, luovuttu, lopetettu ja mietitty uusia avauksia. Kaikella on ollut aikansa. Työntekijöitä on ollut satoja. Useat ovat tehneet elämäntyönsä liikkeen piirissä. Sadoissa on ollut niiden työn ystävien joukko, jotka ovat omalta osaltaan huolehtineet työn kannatuksesta taloudellisesti, auttamalla, järjestämällä tilaisuuksia ja rukoilemalla. Kaikkia on tarvittu ja jokaisesta ollaan oltu kiitollisia.

Työn olemukseen on kuulunut tietty nöyryys. Suurista voitoista ei ole kerrottu. On oltu valtavirtojen ulkopuolella. Siinä lienee ollut liikkeen siunaus. Muita ei ole paljon arvosteltu, koska itsessä on huomattu enemmän virheitä. Tappiot ja epäonnistumiset on otettu vastaan. Ydin on siinä, että kaiken takana on nähty Jumalan johdatus ja uskollisuus.

Hän on tähän asti auttanut.

Teuvo V. Riikonen

Tarvitsenko teologista tutkimusta?

Onko usko tunnetta, selittämätön aavistus Vapahtajan läsnäolosta myöhäisillan kynttilähartaudessa? Vai onko se tunteista riippumaton hiljainen vakaumus siitä, että Taivaan isä pitää omistaan huolen? Varmasti molempia, mutta myös paljon enemmän.

Profeetat tutkivat Raamattua opiakseen enemmän luvattua Messiaasta, 1. Piet. 1:10–12. Samaan tutkimiseen kehottaa jo Joosuan kirja, Joos. 1:8: ”Tutki lakia päivin ja

öin, niin pystyt tarkoin noudattamaan kaikkea, mitä siihen on kirjoitettu.

Silloin sinä menestyt ja onnistut kaikissa toimissasi.”

Martti Luther löysi Jumalan armon tieteellisen raamatuntutkimuksen avulla. Hurskaidenkaan hetkipalvelusten hämy tai vilpityn lähimmäisen auttaminen eivät vielä avanneet evankeliumia.

Meidän aikanamme kristinuskon nimissä tarjotaan monenlaista toimintaa ja opetusta. Mistä tunnistaa

aidon asian? Tarvitaan tutkimusta, joka erottaa terävästi huuhaan ja terveellisen sanoman. Siksi jokainen pappi saa akateemisen koulutuksen.

Itse olen tutkinut viime vuodet Jeesuksen vertauksia tieteen uusimpien menetelmien avulla. Tuntuu huikealta, kun rakkaat mutta puhkiselitetyt kertomukset heräävät elämään tuoreempina kuin koskaan!

Lauri Thurén
Eksegetiikan professori
Itä-Suomen yliopisto, Joensuu

Ketä Jumala siunaa?

Timo Suutari, Kuhmon kirkkoherra

Raamattuopetus

Jumalan siunaus koetaan usein ahdistuksen keskellä.

Älkää siis heittäkö pois uskalustanne, jonka palkka on suuri.

Heprealaiskirjeen kohta rohkaisee meitä matkantekoon. Mitä mahtaa matkalla ehtinyt asiasta oppia pappi, joka on 12 vuotta toimittanut virkaansa. Matkalle on mahtunut niin toivorikkaita aikoja kuin koetuksen ja lähes luovuttamisen hetkiä. Eniten Jumalan uskollisuudesta epäilemättä opettavat koetuksen ja epäonnistumisen ajat. Kaikkein suurin ja ihmisjärjelle vierain opetus lienee siinä, että Jumala uskollisuudessaan voi siunata meitä kenties juuri silloin kun meistä on riisuttu kaikki voima ja usko omiin kykyihimme ja tekemiseemme. Kun kaikki näyttää olevan menetetty ja piloilla, Jumalan siunaus voi odottaa jo seuraavan kulman takana.

Seurakuntatyössä hain hiljattain toiseen paikkaan, enkä kuitenkaan tullut sinne valituksi. Päätätelystä kulki sellaista rataa, että mikäli ihmiset jatkuvasti valittavat ja ongelmia tuntuu vyöryvän joka suunnasta, niin varmaankaan en ole oikea ihminen juuri parhaillaan vastuulla oleviin työtehtäviin.

Mielenkiintoista kaiken kes-

kellä on siinä, että kun kohtalon ohjeistuksesta oli syytä jatkaa tutun työnsä viljelyä ja elämää, niin Jumala voikin odottamattomasti paljastaa omaa tietään ja siunaustaan. Tuntuu, että ihmisiä ja uutta suuntaa vanhan keskelle on tullut mukaan kuin tyhjästä, vaikka sinällään mitään uutta ei ole ajatuksiin tullut, vaan tuttua rataa jatkettu. Tuntuu siltä, kuin Jumala sanoisi: "Minulla on vallassani kaikki, oletteko te jo valmiita ottamaan vastaan niitä tehtäviä ja ihmisiä keitä minä teidän luoksenne lähetän?"

Haluankin hetken pohtia kanssasi kysymystä siitä, keitä ja millaisia ihmisiä Jumala siunaa?

Tulkoon siihen seitsemän erilaista näkökulmaa:

1. Jumala siunaa niitä, jotka kestävinä pysyvät Jumalan Sanassa. Jumalan läsnäolo on sidottu Hänen sanansa omiin lupauksiin. Kun ihmiset pysyvät Jumalan Sanan lupauksissa, ja noudattavat niitä, niin sato nousee maasta takuuvarmasti, omalla ajallaan. "Kun minun

sanani pysyvät teissä ja te minussa, niin te kannatte paljon hedelmää", sanoo Jeesus.

2. Jumala siunaa niitä, jotka pysyvät Jeesuksen jalkojen juuressa. Maria viipyi Jeesuksen sanoja kuuntelemassa ja Hänen olemustaan katselemassa. Jeesus sanoi, että Maria on valinnut hyvän osan, mitä ei oteta häneltä pois. Marian saama siunaus oli Jeesuksen viisauden, armon, anteeksiannon ja ikuisen todellisuuden ymmärtämistä ja läsnäoloa hänen elämässään.

3. Jumala siunaa niitä, jotka eivät luovuta työtään kesken. Virheistä on otettava opiksi, käytäntöjä ja suuntaa on muutettava tarvittaessa. Niin helposti alamme rakentaa omaa valtakuntaamme ohi Jumalan tahdon ja Jumalan valtakunnan. "Mutta hyvään maahan pudonnut siemen tarkoittaa niitä, jotka sanan kuultuaan pysyvät siinä puhtain ja ehein sydämin ja kestävinä tuottavat satoa.", lupaa Jeesus (Luuk 8:15).

Kylväjävertauksen paras maaperä on sellaisten ihmisten elämä jotka kestävinä kantavat satoa kaikkina aikoina.

Autuaita puhdassydämiset, he saavat nähdä Jumalan.

Matt. 5:6

Parikanniemen lastenkotia on siunattu jo sadan vuoden ajan.

Samaa lupaa meille Psalmi 1: *"Hän on kuin puu, vetten äärelle istutettu: se antaa hedelmän ajallaan, eivätkä sen lehdet lakastu. Hän menestyy kaikissa toimituksissaan."*

4. Jumala siunaa niitä, jotka haluavat antaa omastaan ja levittää evankeliumia. Autuaampi on antaa kuin ottaa. Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille. Jumalan sanan merkit seuraavat niitä, jotka menevät lähettäjänsä käskystä.

5. Jumalan siunaa niitä, jotka eivät näe itsessään mitään hyvää, mutta etsivät Jumalaa. Vuorisaarnan autuaaksijulistamiset puhuttelevat meitä teemoilla, missä autuaita ovat hengessään köyhät, murheel-

liset, kärsivälliset ja puhdassydämiset. Vain Jumala voi kasvattaa murheen ja köyhyyden maaperästä täydellisuuden hyveitä, rauhaa ja anteeksiantoa. Jumalan ihme on kätkeyty mahdolltomuuksiin.

6. Jumala siunaa niitä, jotka ovat valmiita kärsimään Jeesuksen nimen tähden. Autuaita olette te, kun teistä puhutaan minun tähteni kaikkinaista pahaa. Jeesuksen seuraamisen syvin asia on kulkea ristin tiellä Hänen mukanaan. Silloin Jumalan henki lepää ihmisen yllä, lupaa Raamattu. Tätä tietä ei voi kokea kuin uskon kautta.

7. Jumala siunaa niitä jotka huutavat Jeesuksen nimeä avuksi: "jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu",

lupaa Raamattu useassa kohdassa. Lopulta voimme sanoa, että Jumala siunaa sinua Jeesuksella joka päivä! Muunlaista siunausta Jumalalla ei ole, vaan Hänen siunauksensa nimi on Jeesus - Jumalan Poika.

Itse luulen ainakin että Jumalan lupaukset ovat todemmat niille, jotka joutuvat kulkemaan ahdingon ja vaikeuksien keskellä. Silloin juuri Jumalan kirkkaus voi olla yllättävän lähellä!

"Älkää siis heittäkö pois uskalustanne, jonka palkka on suuri. Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehdäkseenne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä luvattu on." (Hepr. 10: 35)

Syyllinen olo - syystä vai suotta?

Asiantuntija

Anna-Liisa Valtavaara on kirjailija ja evankelista.

Syyllisydentunne ei aina johdu syyllisyydestä. Kokemuksissamme todellinen ja aiheeton syyllisyys sekoittuvat helposti. Ne tuntuvat samalta, mutta niiden syy on täysin eri. Jotta löytäisi oikean avun, on tärkeää osata tunnistaa syyllisydentunteen alkuperä.

Terve syyllisyys on arvokas tunne, Jumalan lahja. Se pyrkii suojelemaan itseäni sekä muita pahuudeltani. Sen viestiä kannattaa kuunnella. Syyllisyyden-

taju voi ikävä kyllä häiriintyä, jopa lakata. Mitä tapahtuisikaan, jos kukaan ei tuntisi tervettä syyllisyyttä?

Aito syyllisyys liittyy tekoon: tein jotain väärin tai jätin tekemättä oikein. Se perustuu tiettyyn nimettävään tositapahtumaan, ei vain tunteeseen tai luulooni. Usein sen tietää hänkin, jota olen loukannut, joskus muutkin.

Vääristynyt syyllisyys liittyy persoonaan, minäkuvaan, itse-

Mitä on sielunhoito?

Sielunhoito on ihmisen auttamista, tukemista ja lohduttamista hänen elämänsä kaikissa vaiheissa, ilossa ja surussa, sairaudessa ja terveydessä. Auttamisen, tukemisen ja lohduttamisen lähde on Jumalan rakkaus, joka sielunhoidossa välittyy usein vuorovaikutuksena, läsnäolona, kuunteluna, kunnioittamisena.

Sielunhoidon arkinen väline on keskustelu, sen pyhiä välineitä ovat Jumalan sana ja ehtoollisen vietto. Sielunhoidon välineitä voivat olla keskustelu, rukous, virsien laulaminen ja Raamatun lukeminen. Sairaalassa voidaan toimittaa rippi, ehtoollinen, öljyllä voitelu tai saattohoito.

Sielunhoidossa kuunnellaan, jotta voidaan auttaa. Keskustelu on tavallisin sielunhoidon

väline. Ihminen on kasvokkain toisen ihmisen kanssa, joka myötätuntoisesti paneutuu siihen, mitä toinen haluaa hänelle kertoa. Sielunhoitajan tärkeimpiin taitoihin kuuluu aktiivinen kuuntelu. Sielunhoitaja on kiinnostunut kuulemaan erilaisia kertomuksia elämästä ja kuolemasta, työstä ja tunteista.

Sielunhoidollisessa keskustelussa autettavalle avautuu uusia näköaloja, myös mahdollisuus jumalasuhteen pohtimiseen. Keskustelu on aina luottamuksellinen.

Lähde:

Suomen Evankelis-luterilainen kirkko www.evl.fi

tuntoon ja identiteettiini: koen olevani vääränlainen, arvoton ja kelpaamaton. On tunne, että teen niin tai näin, se on huonoa tai väärää. Muiden syytöksiä pelätessään ihminen usein syyttelee ja soimaa itse itseään. Turhaan, sillä usein muut eivät edes tiedä, mitä suotta syyllistyvän mielessä pyörii.

Aiheettoman syyllistymisen taustalla eivät ole omat vaan toisten teot: mitätöimistä, moittimista, aiheetonta syyttelyä, nolaamista, kiusaamista, vertailua, hylkäämistä jne. Erityisesti lapsuudesta puuttui riittävä arvostusta, kunnioitusta ja rakkautta. Ehkä rajatkin puuttuivat tai ne olivat liian ahtaat.

Syyllisydentunne on rasittava seuralainen. Se on voima- ja ilovaras. Se saa välttelemään yhteyttä ja avoimuutta. Syytelään muita. Kaikenlaisesta syyllisyydestä kannattaa hankkiutua vapaaksi, pian.

Terveestä syyllisyydestä va-

Pala Kontista

- Eräs toinen mies oli myös oikein riettaasti elänyt. Hän joutui tunnon vaivoihin ja oli kauan syömättä, josta tuli niin heikoksi, ettei jaksanut kävelläkään, ja häntä pidettiin mielisairaana. Veljensä tahtoi viedä tohtoriin, mutta mies sanoi, ettei siitä ole apua, vaan jos vietäisiin Konttisen Helenan luo. Kun hänet sitten tuotiin ja puhelin hänen kanssaan, niin kaaduin horrostilaan. Muut kaikki käskettiin ulos tuvasta ja puhuttiin kaikki hänen syntinsä, mitä hänellä oli tunnolla; sanottiin, että kaikki synnit Jumalan edessä ovat yhtäläiset, että pienikin synti kadottaa, mutta suurikaan ei kadota, kun siitä tehdään katumus. Ja siinä oli vielä paljon lohdutussanoja hänelle.

K.K. Sarlin, Eräs meidän ajan profeetta, Herran työssä

aina syyllinen – siis valheesta. Jumalan anteeksianto on paitsi varma, myös reaaliajassa: tai vaan kirjoissa se astuu voimaan heti, kun tunnustamme syntimme. Niin saisi käydä omassa sydämässämmekin!

Suotta syyllistyvä tarvitsee avukseen totuutta ja rakkautta.

vaan vasta, jos jonkin tunteen vallassa tekee väärin.

Koska on kyse itsetunto-ongelmasta, paljolti myös häpeästä, paranemiseen tarvitaan paljon rakkautta. Erityisen hoitavaa on heittäytyä Jumalan rakastettavaksi. Hän on luvannut rakastaa jokaista, väsymättä. Hän voi ulottaa rakkautensa myös menneisyytemme rakkauten vajeeseen.

Itsekin on syytä opetella rakastamaan itseään. Ja antamaan itselleen anteeksi asiat, joihin on ollut oikeasti syyllinen. Se juuri auttaa uskomaan toiseksi toisten ihmisten ja Jumalan anteeksiannon.

Aidon syyllisyyden suurikin taakka voi pudota nopeasti. Sen sijaan kun väärä syyllistyminen on kehittynyt pitkän ajan kuluessa, myös sen paranemiseen kuluu aikaa. Tärkeä vapauden avain tässä prosessissa on myös tahto antaa anteeksi niille, jotka ovat vaikuttaneet väärän syyllistyvyuden kehittämiseen.

Tunteistaan ei tarvitse kokea syyllisyyttä.

pautuu tuttua tietä: pyydetään anteeksi. Mutta on myös uskotettava anteeksi, otettava koppi anteeksiannosta. Muuten jää soimaaman itseään ja on yhä tunteensa pauloissa, anteeksi-saattuaankin.

Moni ei voi iloita Jumalan kaan armosta, kun ei osaa luottaa, että Jumala on tosissaan luvattessaan puhdistaa kaikesta vääryydestä (esim. 1. Joh. 1:9). Kyse ei niinkään ole uskon huonoudesta, vaan itsetunnon hataruudesta ja siitä, että on tottunut luulemaan olevansa

Totuutta siitä, olenko oikeasti syyllinen vai en. Taakkaansa voi keventää jo paljon kysymällä, olenko minä tehnyt sitä, mistä nyt tunnen syyllisyyttä. Olenko edes voinut vaikuttaa siihen? Jos en, en voi olla syyllinenkään. Toisten vioista ei tarvitse syyllistyä. Eikä omasta persoonallisuudesta, temperamentista, synnynnäisistä piirteistä, sukupuolesta jne. Ei varsinkaan siitä, että on olemassa. Näihin meillä ole osaa eikä arpaa. Ei siitä, ettei ole kuin joku toinen. Tunteistakaan ei kuulu syyllistyä,

Armolahjat Uukuniemen herätyksessä

Historia

Uukuniemellä koettiin 1900-luvun alussa helluntain ihme.

Armolahjat ilmenivät yllättävällä tavalla.

Uukuniemeltä vuonna 1886 alkanut herätys on kiinnostava, mutta myös vaiettu ilmiö Suomen kirkossa. Yleisestä käsityksestä poiketen horrossaarnaaja **Helena Konttinen** ei synnyttänyt herätystä, vaan oli lyhyen ajan sen julistustoiminnan terävä kärki (1905-1916). Hänen profetaalinen sananselityksensä herätti huomiota.

Maallikkovetoisessa herätyksessä korostettiin Jumalan kutsua ja siihen liittyviä lahjoja. Suhde kirkkoon oli myönteinen, mutta ei ongelmaton. Uskonvapautta pidettiin kirkon järjestystä tärkeämpänä. Uukuniemeläiset saarnamiehet **Olli Hälvä ja Paavo Sihvonen** saivat seurakunnassa puhujakieltoja, joita ei kuitenkaan noudatettu. Eräissä seuroissa rovastin kieltoa aiottiin aluksi noudattaa, mutta pöydän takaa Olli Hälvä totesi; "tule pois Paavo puhumaan, Jumalaa meidän tulee totella enemmän kuin rovastia".

Evangelistan lahja

Herätys leviää parhaiten yleisen pappeuden myötä. Olli Hälvä ja Paavo Sihvonen ja Helena Konttinen kiersivät pitäjiä ja pi-

Markku Liukkonen on toiminut Parikanniemen julistustyössä.

tivät seuroja. Puhujatilaisuudet olivat spontaaneja todistuksia Jumalan laista ja armosta. Ajan tavan mukaan mentiin seurojen pitoon johonkin taloon ja naapureille ilmoitettiin, että illalla pidetään seurat. Julistustoimintaan tiivistyi periaate; mennään sinne, minne kutsutaan!

Yleistäen on sanottu, että Paavo Sihvonen julisti lakia eli herätteli ihmisissä evankeliumin tarpeen. Olli Hälvä oli taasen evankeliumin mies, lohdutti ja julisti syntejä anteeksi. Molemmat rukoilivat myös sairaiden puolesta. Helena selitti sanaa horrostilassa ja paljasti kuulijoidensa elämää.

Kirjailija **Erkki Leminen** toteaa; "ihmeellistä johdatusta koettiin aina, voimatekoja tapahtui, riivaajia ajettiin ulos, sairaita parani ja ihmisiä tuli uskoon".

Herätyksessä toteutui monella tavalla luterilaisuudessa unohdettu evangelistan armolahja. Evankelista pyrkii herättämään uskoa ja menee sinne, missä uskoa ei vielä ole. Evankelista **Pekka Maarasen** mukaan evangelistan paikka on kulkea herkällä tunnolla seurakunnan ja maailman rajalla.

Horrostila ja profetia

Helena Konttisen horrostilat ovat sekä kiehtoneet, että arveluttaneet ihmisiä. Herätyksen piirissä horrossaarnaa on pidetty profetian lahjan ilmentymänä. Uukuniemen hautausmaalla olevassa Helenan hautakivessä viitataan myös vainajan olleen profeetta.

Helena itse selitti lahjaansa, ettei normaalitilassa olisi uskaltanut julistaa, mitä näki. Horros annettiin inhimillisen heikkouden tähden. Profetoiva on yleensä tietoinen sanomastaan ja vastuustaan ihmisten ja Jumalan edessä. Raamatussa

Helena Konttinen (kesk.) myötävaikutti ennen kuolemaansa uskonvaraisen "orpokotitoiminnan" aloittamiseen Uukuniemellä. Myös Edvard Lähdeniemi ja Olli Hälvä (oik.) olivat aktiivisesti mukana hankkeessa.

hurmostila esiintyy myönteisessä merkityksessä Pietarin ja Corneliuksen kohtaamisessa. (Apt.)

Kaikki profetiat ja näyt on peilattava Raamatulla ja seurakunnan uskolla.

Helenan näkyjen vaikein osa ovat ne Jumalan valtakuntaan, taivaaseen tai Raamatun syntyyn liittyvät yksityiskohdat, joista Raamattu itse vaikenee. Monissa kohdin hänellä on kuitenkin Raamatun tuki. Yksityiset ilmoitukset on verrattavissa tiedon sanan tai ilmestyksen lahjaan. Helenan ansioksi on sanottava, että kuulijat yleensä ymmärsivät sanan omalle kohdalleen, toisin kuin yleisellä tasolla leijuva nykyjulistus.

Helenan profetian lahjan tarkoitus oli saattaa läsnä olevat kuulijat Jumalan puhuteltavaksi. Ei siis ihmisten uteliaisuuden ruokkiminen tai rahan kerääminen. Samalla hän toimi tiiviissä yhteydessä työtovereihinsa. Ystävät ovat julistajan peili.

Sairauden tuttavat

Uukuniemen herätys oli ainutlaatuinen suhteessa sairautteen. Helena itse pahoitteli sitä, että parantamisen lahjaa ei

ole osattu pyytää kirkossamme. Hän itse piti lahjaa hyödyllisenä ilmeisesti myös siksi, että hän itse sairasti paljon. Olli Hälvä saikin usein rukoilla Helenalle terveyttä, jotta julistustyö ei pysähtyisi.

Sairaana puolesta rukoiltiin myös öljyllä voidellen ja "kamarissa" pois julkisuudelta. Rukoukseen liittyi aina pyyntö, jos tämä on Jumalan tahto ja edesauttoi sairaan iankaikkista hyvää.

Parantamisen lahjaa käytettiin rukoilijan uskon mukaan, eikä parannettavalta välttämättä edellytetty muuta uskoa, kuin suostumista Herran hoitoon. Myös Helena sai ylläluonnollista tietoa sairauksien parantamiseen. Lisäksi uskottiin ajan tavan mukaan luonnonlääkintään. Uukuniemeläisillä oli myös muita suunnitelmia "sairauden voittamiseksi", mutta nämä hankkeet eivät edenneet.

Uskossa palvelen

Paikallisista orvoista huolehtiminen oli suuri armolahjahanke, minkä ylläpitämiseksi tarvittiin paljon rukousta, monenlaisia lahjoja ja henkilökohtaista uhratuvaisuutta. **Hannu Nyman**

kertoo kirjassaan "Vieraiden varassa", että suomalainen usko oli usein tuontitavaraa.

Englantilaista rukouksen miestä, **Yrjö Mylleriä** pidetään uskonvaraisen orpokotitoiminnan isänä. Hänet muistetaan periaatteestaan; "pyydetään Jumalalta, ei ihmisiltä".

Nurmijärveläinen maanviljelijä ja julistaja, **Edvard Lähdeniemi**, sai monessa mielessä olla suunnannäyttävä sekä antamisessa, että kuuliaisuudessa. Hänen kerrotaan sanoneen; "rakenna sinä Väinö koti orvoille, minä maksan".

Viipurilainen Väinö Hoikka ja sisarensa **Aura Latvus** antautuivatkin kokosydämisesti orpokotihankkeeseen hoivaten ja opettaen kodin suojiin otettuja lapsia. Koti sai osakseen lahjoituksia, mutta myös epäilyä ja suoranaista pilkkua.

Herätyksen alkuaikoina uskovien kanssakäyminen oli vilkasta ja uskottiin, että Jumala oli rakentamassa jotain uutta. Myös lähetystyöstä tuli osa Uukuniemeläistä herätystä. Parikkanniemen lastenkotia jäi Jumalan rakkauden näkyväksi merkiksi seuraavaksi sadaksi vuodeksi eteenpäin.

Kareilla ollaan:

“Ilo palasi koko perheen elämään”

Siirtolaistyttö Maire Konttinen herätti Urho Karin kiinnostuksen.

Yhteinen usko on kantanut vuosikymmenet.

Kun aloitin yli kuusi vuotta sitten evankelistan työt Parikanniemi-säätiön palveluksessa, tietoni Uukuniemeläisestä herätyksestä olivat kovin ohuet. Tietojeni vankistamisessa korvaamaton apu ja ehtymätön aarreaitta jo tapahtuneeseen on ollut **K.K. Sarlinin** kirja: ”Eräs meidän aikamme profeetta”. Hämmentävää on se, että tuo kirja näyttää olevan aarreaitta myös siinä mitä parhaillaan tapahtuu. Yhä kohtaan ihmisiä joille juuri tuon kirja on ollut portti Jumalan tuntemiseen. Herätys siis jatkuu yhä.

Olen useamman kerran katsellut Lehtimäen Länsi-kylässä auton ikkunasta yli pellon **Ville Karin** luomutilaa kohti. Nykyinen maalaismaisema on kovin teollisen näköistä. Suurta, koneellistettua ja automatisoitua. Navettarakennukset ovat isoja halleja missä karjanhoidon ja pääosan muustakin toiminnasta hoitaa tietokone. Vaikka tila on nykyään jo seuraavan sukupolven isännöimä, se on kuitenkin sama tila jonne tuli 1950-lu-

vun puolivälissä päivämieheksi **Urho Kari**, yksi niistä ihmisistä, joiden elämä sai uuden suunnan **Helena Konttisen** elämästä kertovan kirjan kautta. Tuohon aikaan niin maalaismaisema, kuin työkin maalla, oli kovin erilaista kuin nykyään. Koneita ei juuri ollut, mutta tarve koneille oli huutava. Niinpä Urho ja **Maire** Kari kohtasivat toisensa

Urhon innovaatiosta syntyneen puisen perunankylvökoneen päällä. Tämä perunankylvökone ei ole jäänyt Urhon ainoaksi keksinnöksi, sillä hänellä on tänäkin päivänä useita patenteja keksinnöistään. Ei siis ole ihme, että Maire siinä perunoittoa pudotellessaan katsoi hie-man pidempäänkin koneen keksijään.

Maire ja Urho ehtivät nyt töiltään istuskella iltaa läheisten kanssa.

Näkymätön Suojelija on ollut mukana

Urho Kari on kohdannut sekä oman elämänsä rajat että Jumalan. ”Ja selvinnyt molemmista”.

Seurustelun alettua Maire, omaa sukuaan Konttinen, antoi Urholle luettavaksi tuon isoäidistään kertovan kirjan ja se teki Urhoon voimakkaan vaikutuksen. Kiinnostus aiemmin täysin vieraisiin hengellisiin asioihin heräsi.

Se taas, mikä oli herännyt perunankylvökoneen päällä, johti avioliittoon mikä solmittiin 1958. Häämatka suuntautui Saaren Orpokotijuhlille. Tuo ensimmäinen Orpokotijuhlamatka jäi lähtemättömästi nuoren avioparin mieleen. Etenkin virrenveisuu tempasi mukaansa ja toi nuorten sisimpään turvallisuuden tunteen.

Yrittäjän arki

Mitään Orpokotijuhlilla käynnin jatkumoa tuo ensimmäinen käynti ei kuitenkaan synnyttänyt. Arki ja työ sekä kasvamaan alkanut perhe vei nuoremparin ajan ja ajatukset niin kokonaan, että Orpokotijuhlilla käyntiin tuli peräti kolmenkymmenen vuoden tauko. Laajenevan maatilatyöt ja koneyrityksiksi ryhtyneen Urhon rankka työtahti vaati seitsemänpäiväisiä työviikkoja kummaltakin. Vapaapäiviä ei lapsiperheessä kerta kaikkiaan ollut. Lapsia syntyi kuusi, joista ensimmäinen kuoli synny-

tyksessä, ja se oli kova isku. Mutta oli pakko jaksaa ja jatkaa. Noihin äärimmäisen työteliäisiin vuosiin mahtui monenlaista, eikä suoranaista harha-askeleiltakaan välttytty. Valtava työmäärä jätti väkisinkin hengelliset asiat toisarvoisiksi.

Jumala oli kuitenkin uskollinen ja läsnä. Koneyrittäjän ammatti oli 1960 ja vielä 70-luvullakin äärimmäisen vaarallista. Työsuojeluasiat olivat täysin rempallaan ja tapaturmia, kuolemia ja vammautumisia tapahtui paljon. Urhonkin yrittäjän taipaleella oli useita vaaratilanteita joista selviämistä ei voi laittaa hyvän onnen piikkiin.

Isien työtä. Perinnepirtti-projekti tehtiin nykyisten että tulevien polvien sivistämiseksi.

On ollut pakko myöntää, että näkymätön Suojelija on ollut mukana. Näiden läheltäpiti tilanteiden kautta Jumala piti liekkiä yllä kiireisen pariskunnan elämässä. Ihminen ei ole kuitenkaan kone. Eikä myöskään elä pelkämästä leivästä. Raju työtahti johti Urhon osalta syvään työuupumukseen ja vakaviin univaikeuksiin.

Kun unilääkkeet eivät tehonneet Urho puhui umpikujastaan eräälle ystävälleen joka ehdotti rukousta lääkkeeksi. Urho suostui. Hieman tämän jälkeen Mairenen serkku **Pekka Konttinen** poikkesi puhujamatkallaan Kareilla ja ehdotti, että he lähtisivät mukaan hänen vetämälleen ryhmämatkalle Israeliin. Kuin ihmeen kautta karjalle saatiin hoitajat ja Israelin matka toteutui. Tällä matkalla, eräällä rukoushetkessä Jumala otti "kuin painavan kuorman" pois Urhon hartioilta. Seuraavan yön hän nukkui kuin tukki. Elämä tuntui taas kantavan ja ilo palasi koko perheen elämään.

Tuon Israel-kokemuksen jälkeen Orpokotijuhlat ovat palanneet hyvin tärkeäksi tapahtumaksi Karin pariskunnan elämässä. Sieltä kun saa sitä samaa Jumalan evästä mitä he saivat maistaa Israelin matkalla. Yhteys ja ystävyys Parikanniemisäitiön työhön istutti aikanaan Urhon myös Säätöön hallitukseen, mutta nyt sekin ajanjakso on jo takanapäin.

Perinneihminen

Aikaa on jäänyt nyt enemmän harrastaa ja Urholla onkin ollut merkittävä panos kotiseutuhistorian tutkimisessa ja tallentamisessa. Maatilan käytöstä poistuneet rakennukset ovat nykyään yhtä suurta museota. Vanhoja maatalouden käytösesineitä, maatalouskoneita, traktoreita ja vanhoja autoja, häikäpönttöautoista lähtien on kunnostettuina useamassakin hallissa. Kaikki ajokunnossa. Tämän museoinnin lisäksi Urho ja Ville olivat käynnistävänä voi-

mana kun Länsikylällä sijaitseva ns. Pinniäisen pirtti kunnostettiin. Tuo rakennus on vanha jokisauna mikä on rakennettu luultavasti joskus 1700-luvulla. Pirtti toimi asuinpaikkana kun tilalliset tulivat kirkonkylältä tekemään heinää ja ajamaan savea pelloille maanparannukseksi. Pirtin kunnostamisesta syntyi ajatus, että nuorille pitäisi jotenkin saada esitettyä miten ennen elettiin. Päädyttiin näytelmäesitykseen minkä kirjoitti ja ohjasi **Kaarlo Niskanen**. Tämäkään ei vielä riittänyt, vaan päätettiin, että näytelmä on talletettava myös tulevien sukupolvien nähtäväksi. Niin lähti toteutumaan todellinen suurprojekti jonka lopputuloksena syntyi kaksi elokuvaa, Pettulato ja Niittypäivä 1904. Tämä oli suuri ponnistus pienelle kylälle. Näiden elokuvien arvo tunnustetaan jo tänään, mutta tuo arvo tulee kasvamaan vielä tulevaisuudessa. Tämä kaikki on vastavoimaa kansakunnan henkisten arvojen katoamiselle.

Nyt kun seuraava sukupolvi, eli Urhon ja Mairenen poika Ville, on ottanut tilan vetovastuun, Urho on ikään kuin palannut päivämiehen hommaansa: siihen mistä kaikki sai alkunsa. Ja Mairekin tekee paljon sitä samaa kuin ennenkin. Muonittaa niitä jotka tilalla nyt työtä tekevät. Niin, ja myös meitä, Parikanniemisäitiön nykyisiä saarnamiehiä. Sekin lienee merkki siitä, että herätys jatkuu yhä.

**Haastattelu:
Pekka Maaranen**

**Kuvat: Pekka Maaranen ja
Markku Liukkonen**

Maaranen

Herra, jos se olet sinä...?

Elämä, siis tämä ihan arkinenkin elämä, on täynnä valintoja. Evankelistan työssä kiireenpoikanen pakottaa siihen, että ratkaisut eri tilanteissa on tehtävä nopeasti. Työn tiimellyksessä joutuu useita kertoja päivässä pohtimaan, onko jokin asia Jumalasta, vai onko sen lähde jossakin muualla? Pelkästään puhujakutsuja tulee niin paljon, että valintaa on pakko tehdä. Ellei osaa sanoa ei, niin lopputuloksen tiedän ihan omasta kokemuksesta. Edessä on loppuun palaminen. Tämä todellisuus aiheuttaa sen, että sitä yrittää erityisen tarkkaavaisesti seurata jonkinlaista maamerkkiä ja johdatuksen tynkää, että osuisi valinnoissaan Herran tahdon mukaisiin päätöksiin.

Matteuksen evankeliumin 14-luvussa kerrotaan kuinka Jeesuksen opetuslapset lähtevät keskenään veneellä ylittämään järveä. Keskellä myrskyävää järveä, yöllä, Jeesus tulee heidän luokseen vettä pitkin kävelen. Jeesuksen saapumistapa on niin yllättävä, että opetuslapset säikähtävät ja huutavat pelosta.

Saarnasin viime vuonna lähes neljässäkymmenessä päiväjumalanpalveluksessa. Rutiinia pitäisi siis jo olla. Kuitenkin, joka ainoa kerta saarnatuoliin kavutessani minä olen pelon vallassa. Pelko kestää siihen asti kun saan luettua seurakunnalle evankeliumitekstin. Se vaikuttaa minuun samoin kuin Jeesuksen puhe opetuslapsiin myrskyn keskellä: ”Pysykää rauhallisin, minä tässä olen. Älkää pelätkö.”

Ja saarnastuolista palatessa sydän tiedottaa:
”Sinä olet todella Jumalan Poika”.

Pekka Maaranen

Lemiset

Eihän armoon tarvitse yltää eikä sitä kurkotella: sehän on alamme. Saamme pudota siihen kuin vahvaan ja lämpimään syliin. Kuitenkin Jumalan suuren armon syvällinen tunteminen ei käy aina kivutta, vaan sitä opetellaan nöyryytysten ja pienemmäksi kasvamisen tiellä.

Eihän sinusta luovu
Karas-Sana

Kyllä minuakin uskovainen äitini kehoitti lukemaan Raamattua. Tein sen virheen, että aloitin Mooseksen kirjoista, enkä, kuten olisi ollut ehkä parempi, Uudesta Testamentista.

Hoitakaa sydäntänne
Kuva ja Sana

Ja kun tullaan uskovaiseksi, niin siinä vasta vahvaa ihmistä tarvitaan! Sekä maa että taivas katsovat olentoon, joka alkaa haparoida Jumalaa kohti ja tunnustaa uskoaan. Kaikki lait ja asetukset, ohjeet ja opetukset sanovat, että hänen on oltava täydellinen ajatuksissa..

Kirjeitä kiusatulle
Karas-Sana

Punkaharjulla Harjun helmassa

Rauha ja Oivi ovat saaneet toisistaan turvaa.

Kun ajaa autolla Punkaharjun taajaman läpi, niin tajuaa miten ainutlaatuinen tuo paikkakunnalle nimensäkin antanut kapea harjumuodostelma on. Vettä vilahtelee silmiin kahden puolen tietä, ja aina välillä yhtäaikaisesti. Harjumuodostelman toista rantaa huuhtoo Puruvesi, ja toista Pihlajavesi. Isoja ja kalaisuudestaan kuuluisia vesistöjä kumpikin.

Tänne, harjun helmaan, ovat pesänsä perustaneet aikanaan myös pitkäaikaiset Parikanniemisäätien työn ystävät **Rauha ja Oivi Pitko**, joista kumpikaan ei ole paljasjalkainen Punkaharjulainen. Tänne on tultu työn perässä, tosin jo kauan sitten.

Oivin lapsuuskoti ja juuret ovat Kesälahdella, mistä perhe muutti Saarelle. Molemmat pitäjät kuuluivat Uukuniemeläisen herätyksen keskeisiin alueisiin, ja niinpä Oivikin sai jo nuorena kuulla tätinsä kertomuksia **Helena Konttisen** toiminnasta. Lapsuuskesien ehdottomaksi kohokokhdaksi muodostuikin Orpokotijuhlille osallistuminen. Kahdentoista kilometrin matka juhlille tehtiin hevosella.

Oivin isä toimi pyhäkouluo-

Pitkojen sydämellä ovat niin lähetystyö kuin Parikanniemikin.

pettajana, joten hengelliset asiat olivat Oiville tuttuja kodin perintönä. Oivi onkin käynyt juhlilla vuodesta 1951 lähtien uskollisesti joka vuosi. Vain armeijavuonna juhlat jäivät käymättä. Rauhan lapsuusmaiset taas ovat Joroisissa, mistä hän sitten n. 50 vuotta sitten siirtyi työn perässä Punkaharjulle.

Rauhan lapsuus oli kova. Hän menetti molemmat vanhempansa jo alle kouluikäisenä. Lavantauti riehui ja isän lisäksi perheen yhdeksästä lapsesta kolme joutui taudin kouriin.

Lapset selvisivät, mutta isä menehtyi, koska runsas alkoholin käyttö ilmeisesti vei lääkkeitä tehon. Rauhan elämään uskonasiat tulivat tärkeiksi parikymppisenä.

Yli kolmekymmentä vuotta kestäneen työuransa Rauha teki kodinhoitajana. Se ei aina ollut vesien pirstomassa kunnassa helppoa. Oivi taas toimi valokuvaajana ja teki kellosepän töitä. Kuvauskeikat hän ajoi moottoripyörällä: kesät talvet. Kellosepän työt jatkuvat edelleen. Avioliitto solmittiin vuonna

Ensimmäinen saarna

Muisto

Kesällä 1973 tulin Helsingistä isoseksi Ristiinan seurakunnan rippileirille Tonttulaan, Parikanniemen lastenkodin ”rantahuvilaan”. Leiriä veti **Markku Ikonen**, Parikanniemisäitiön toiminnanjohtaja.

Meitä oli iso ryhmä. Rippikoululaiset olivat ”aktiivisia”. Isosia huoletti, kun kirkkoherra **Rossi** toi mukanaan varttuneen miehen, jota kuulemaan meidän pi-

täisi tulla. **Erkki Leminen** jutteli varmaan toista tuntia ja villeinkään poika ei hievahtanut!

Kesällä 1974 Ikosen Markku kutsui minut Tonttulaan isoseksi Parikanniemisäitiön omalla riparille. Muut kaksi isosta, **Mari ja Marke**, tulivat Pieksämäeltä. Rippikoululaisia oli vain tusina ja poikia kaksi: toinen Pestalozzi-kylästä Sveitsistä, toinen ukkinsa kaima **Matti Pitkänen**.

Leiristä tuli tunnelmaltaan tiivis. Markku halusi isosten saarnaavan sunnuntain jumalanpalveluksessa riihikirkossa. Sunnuntaita vasten yöksi vetäydymme lastenkodin tupaan valmistelemaan. Tytöt nukahtivat pian. Kirjoitin tuskanhiki otsalla.

Aamulla muutama ihminen rippikoululaisten lisäksi sai kuulla minun pitävän ensi kertaa eläissäni saarnan jumalanpalveluksessa.

Tuolloin alkoi ystävyys paitsi meidän isosten ja **Niilo ja Martta Tiaisen** perheen kanssa, erityisesti esikaisen **Mirjamin**, joka oli tuolloin rippikoulussa.

Parikanniemen rakastava, lämmin ilmapiiri; sen hulan muistaa yhä.

Ilkka Raittila, sairaalapastori Joensuu

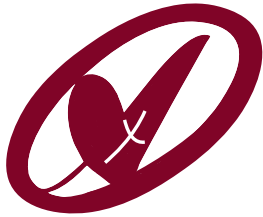
1982 ja oma talo rakennettiin pari vuotta myöhemmin.

Nyt takana on jo 32 vuotta yhteistä matkaa, kummankin mielestä elämän parasta aikaa. Jo tupaantuliaisseuroista alkanut palvelutehtävä Parikanniemisäitiön työn ystävinä ja myös kotiseurakunnassa jatkuu yhä. Oivi ja Rauha ihmettelevät sitä, miksi ei Jeesuksen lahjoittama elämä tunnu kelpaavan ny-

kyihmisille, vaikka Hän antaa eväät sekä ajalliseen, että iankaikkiseen.

**Teksti ja kuva:
Pekka Maaranen**

Parikanniemisäätö

Parikanniementie 130
52320 Vitsiälä
Puhelin 020 743 4570
toimisto@parikanniemi.fi

Toimistosiihteeri
Risto Teittinen
Puhelin 020 743 4570

Säätiön hallituksen puheenjohtaja
lääninrovasti **Erkki Lemetyinen**
Puhelin 0440 430 063

Toiminnanjohtaja Teuvo V. Riikonen
Puhelin 0400 315 573
teuvov.riikonen@parikanniemi.fi

Evangelista Pekka Maaranen
Puhelin 040 359 0111
pekka.maaranen@pp.inet.fi

Lastenkodin johtaja Sami Siponen
Puhelin 040 8473657
sami.siponen@parikanniemi.fi

Matkasihteeri Matti Kostamo
Kanttorintie 8A 16 82500 Kitee
Puhelin 0400 245272

Parikanniemisäätöön tilit
Sampo FI86 8000 1901 5424 99
S-SOP FI54 5271 0420 0130 48
Tapiola FI92 3636 3002 2297 63

Parikanniemen Ystävät ry
- kannatusyhdistys
- jäsenmaksu, Kontti-lehti, 20€/vuosi
- kustannustuotteet
S-SOP FI95 5271 0420 0445 14
DB FI69 8000 1900 7130 67

Parikanniemisäätö ja kannatusyhdistys voi kerätä ja vastaanottaa lahjoituksia/testamentteja työn hyväksi.

Poliisihallituksen keräyslupa:
nro 2020/2013/5468. Keräystili.

S-SOP FI63 5271 0420 1411 20

www.parikanniemi.fi

Kontista kaivettua

Markku Liukkonen siunattiin Haukivuoren työhön

Parikanniemisäätöön palveluksessa noin 11 vuotta ollut Markku Liukkonen siunattiin adventtina Mikkelin Tuomiokirkkoseurakunnan Haukivuoren aluekappalaisen virkaan.

Markku toimi säätiössä matkapastorina kahdessa eri yhteydessä. Vä-lissä hän oli toiminnanjohtajana ja lopussa viimeiset puoli vuotta vielä vt. toiminnanjohtajana.

Markku oli luotettava, lojaali työnantajalle ja tehtävänsä erinomaisesti hoitanut työntekijä. Hänen sielunhoidollinen julistuksensa löysi kai-kupohjaa kuulijoiden sydämissä.

Parikanniemisäätö kiittää lämpimästi Markkua erinomaisesta palve-luksesta ja toivottaa Jumalan runsasta siunausta hänelle uuteen teh-tävään ja koko perheelle. Iloitsemme siitä, että Markku pysyy säätiön ystäväpappina ja näemme häntä varmasti vielä monissa eri yhteyksissä ja Kontti- lehden sivuilla.

Kuva: Hanna Räinen, teksti: Teuvo V. Riikonen

Taidetta Parikanniemen nuorelta

Mukana rauhaa turvaamassa

Sain viime vuonna kutsun puoleksi vuodeksi rauhanturva - ja kriisinhallintatehtäviin Libanoniin. UNIFIL operaatiossa on mukana yli 10.000 sotilasta kymmenistä maista. Suomalaiset ja irlantilaiset muodosti oman pataljoonan. Suomalaisten noin 330 sotilaan joukossa oli useita erikoistehtäviä, joista sotilaspapin tehtävä oli yksi.

Tehtävässä saa tutustua myös Libanonin arkielämään vierailujen yhteydessä. Kylissä, kouluissa, seurakunnissa ja muissa paikoissa tutustuu myös paikalliseen elämään. Libanonissa kristittyjen osuus on noin 30-40 % ja he kuten muutkin lähi-idän kristityt ovat oppineet elämään vähemmistönä.

Sotilaspappi pitää messuja, järjestää retkiä, liikkuu siellä missä muut rauhanturvaajat, osallistuu partioihin, hoitaa kriisityötä ja on läsnä siellä missä rauhanturvaajat ovat. Merkittävä tehtävä on myös uskonto-tiedon antaminen alueen uskonnoista.

Suomalaiset rauhanturvaajat ovat arvostettuja ja heihin luotetaan. Tehtävään liittyy riskejä ja on haasteellista, mutta ilo on siinä, kun näkee että kylissä ja kaupungeissa asutaan ja eletään normaalisti sodan ja levottomuuksien pelosta huolimatta. Rauhanturvaaminen on työtä, jolla on merkitys.

Teuvo V. Riikonen

Silitä minut ehjäksi -tilaisuudet kiinnostivat vuonna 2014 ihmisiä. Henkka ja Raija olivat myös Kiteen helluntaijuhlilla.

Orpokotijuhlilla kuvin ja sanoin

Näkymätöntä työtä. Perunoiden kuoriminen.

Kotipaikkansa sai merkittä nuppi-neulalla Suomen karttaan.

"Pystyisitkö itse siihen"?

Juhlilla sai poikkeuksellisesti ottaa kantaa terveydenhuollon hoitohenkilökunnan omantunnonvapauteen.

Parikanniemisäätö

Parikanniemisäätön työntekijät ja vapaaehtoistyöntekijät vierailevat seuraavissa tilaisuuksissa!

Katso tarkemmat tiedot seurakunnan ilmoituksista ja säätön kotisivuilta www.parikanniemi.fi

Kuuntele Radio Dei, Pala Konttista, ma klo 15.40

Helmikuu

15.-17.2. **Parikkala ” TEIT KAIKEN AJALLANSA...”**

Raamattu – ja yhteyspäivät.

15.2. Messu **Parikkalan** siunauskappelissa klo 10, Nummela, Maaranen. Kirkkokahvit, messu klo 10 **Uukuniemellä**, Niukkalan srk-talolla, Lemetyinen, Malmi. Kirkkokahvit ja seurat.

Kotiseurat Lemisellä klo 18, Sorokulmantie 59,

16.2. Kotiseurat Kaisu ja Arto-Matti Halkolla klo 14, Melkonniementie 1224.

Sanan ja rukouksen ilta klo 18 **Saaren srk-keskussa**, raamattuopetus: ”Voimattomille voimaa” Teuvo V. Riikonen. Kahvitarjoilu ja seurat.

17.2. Päiväkahvit klo 13 Sanan äärellä Veikko ja Sohvi Ainolalla **Uukuniemellä**, os. Kolkutniementie 182 Kotiseurat klo 18 Erkki Lemetyisellä **Parikkalassa** Suntionkatu 6.

--- kts. seurapuhujat vk 7 kirkolliset ilmoitukset---

17.2. **Kerimäki**, ystäväseurat klo 13, Yrjö ja Leena Toiviaisella os. Viitamäentie 162, Kostamo

Maaliskuu

1.3. **Suomussalmi**, Kostamo, Jyrkämä

Karttula, Parikanniemen pyhä kirkossa klo 10, ja seurat Unto ja Arja Kanniaisella klo 13, os. Kärkkääläntie 1665, Maaranen

4.3. **Lappeenranta**, Luukkaan Pysäkki, seurat klo 18, Maaranen

8.3. **Kontiolahti**, Parikanniemen kirkkopyhä srk-talolla klo 10, kirkkokahvit ja päiväseurat, Maaranen

9.3. **Lappeenranta**, Emmaus-piiri klo 18, Maaranen

11.3. **Joensuu**, Seurat Petri Tiusasella klo 18 os. Tönberginkatu 2 C 11, Tolvanen, Kostamo, Maaranen

12.3. **Joensuu**, Olavi-salissa, seurat klo 13

Liperi, Viinijärvi, srk-talo, seurat klo 15.30, Riikonen

Reijolan srk-talo klo 18, Seurat, Riikonen

Kitee, Parikanniemi-piiri klo 13 Kostamo, Maaranen
15.3. **Kangasniemi**, kirkkopyhä klo 10 ja päiväseurat, Maaranen, Makkonen

16.3. **Lappeenranta**, Emmauspiiri klo 18, Kostamo

22.3. **Punkaharju**, Marianpäiväjuhlat

29.3. **Sonkajärvi**, Perhemessu klo 10 Sonkajärven kirkossa, Maaranen

Messu klo 13 **Sukevan** kirkossa, klo 16 Sukevan van- kilassa, Maaranen

31.3. **Kerimäki**, Ystäväseurat klo 13.00 Kaisa Haaks- luodolla, os. Kumpurannantie 533, Riikonen

Huhtikuu

6.4. **Taipalsaari**, kirkkopyhä, sanajp. kirkossa klo 10, kirkkokahvit ja päivätilaisuus, Riikonen, Maaranen

9.4. **Kitee**, klo 13, Riikonen, Kostamo

Joensuu, päiväseurat Olavi-salissa klo 13

Reijola, srk-talo, seurat klo 18, Maaranen

18.4.- 25.4. **Hankien hohtaessa**- hiihtoviikko, Jyrkämä, Maaranen

20.4. **Hamina**, Kulmakivi, Ystäväseurat klo 13

20.4. **Lappeenranta**, Emmaus-piiri klo 18

28.4. **Kerimäki**, Ystäväseurat klo 13 Helena Hämäläisellä os. Joensuuntie 565, Maaranen

Toukokuu

15.5.-18.5. **Parikkala**, Oronmylly, Juuret-näytelmä, mukana mm. Maaranen

17.5. **Alajärvi** klo 10, **Lehtimäki** klo 13 Riikonen

18.5. **Hamina**, piirin vierailu Miehikkälässä

18.5. **Lappee**

Matkakalenteri 2015

Nyt keväthankien hohteeseen....

Parikaniemisäitiö järjestää bussiretken keväiselle hiihtoviikolle **Pyhänturin Kairosmajalle**. 18.4.-25.4. 2015. Viikon täysihoitohinnat n. 460 e- 590 e. Hinnat tarkentuvat majoitushuoneen koon ja tason mukaan ilmoittautumisen yhteydessä. Bussimatkan hinta n. 120-150 e/ henkilö, lähtijöiden määrästä riippuen.

Matkan vetäjinä pastori **Jouko Jyrkämä** ja evankelista **Pekka Maaranen**. Bussin kuljettajana **Jarmo Kanerva**.

Lisätiedot ja ilmoittautumiset 2.3. mennessä: p. **0403590111** (Pekka) tai pekka.maaranen@pp.inet.fi .

Tervetuloa mukaan, luvassa elämää ja elämyksiä!

... ja alkavaan ruskan hehkuun!

Parikaniemisäitiö järjestää myös bussiretken patikointiviikolle **Pyhänturin Kairosmajalle** 29.8.-5.9.2015. Viikon täysihoitohinnat n. 460 e- 590 e. Hinnat tarkentuvat majoitushuoneen koon ja tason mukaan ilmoittautumisen yhteydessä. Bussimatkan hinta n. 120-150 e/ henkilö lähtijöiden määrästä riippuen.

Matkan vetäjinä pastori **Leena-Susanna Mikkonen** Kesälahden seurakunnasta ja evankelista **Pekka Maaranen**. Musiikissa ja muusakin mukana **Minna ja Jussi Pyysalo**. Bussinkuljettajana **Jarmo Kanerva**. Lisätiedot ja ilmoittautumiset 1.8. mennessä p. 0403590111 (Pekka) tai pekka.maaranen@pp.inet.fi .

Tervetuloa toivottavat myös Maaningalta saapuvat ystävämme!

Kreikkaan!

Lähde matkalle **Kreikan Patmoksen** saarelle 1.-8.9.2015. Tutustut upeaan Kreikkalaiseen maisemaan, Ilmestyskirjan syntysijoihin, vanhoihin luostareihin ja moniin muihin kohteisiin. Päivällä lyhyitä hetkipalveluksia ja Raamattuopetuksia. Illalla konserteja ja kreikkalaisia iltoja. Matkanjohtajina kokeneet Patmoksen kävijät **Thorleif Johansson** ja **Teuvo V. Riikonen**.

Matkan hinta ja muut tiedot ilmoitetaan myöhemmin.

kts. www.tusse.fi

Järjestää: Parikaniemisäitiö

Suosittellemme!

Mielenkiintoinen artikkeli!

Kerro kortilla tai s.postilla, mikä oli lehdessä sinusta mielenkiintoisin juttu. Arvomme kirjapalkinnon.

Parikkala sai paimenen

“Lohtuna Jumalan läsnäolo”

”Herätysliikkeet siunaus kirkolle”

Parikkalan uutena kirkkoherana aloitti **Marja-Liisa Malmi**. Itä-Suomi, Parikkala ja Uukuniemeläisyys eivät ole hänelle vieraita.

-Olen kotoisin Tohmajärveltä maalaistalosta ja koti oli evankelinen. Vanhemmat olivat Kiteen opiston käyneitä. Rippikoulu oli Oronmyllyllä. Valmistuin tiedekunnasta 1981. Salo-Uskelan seurakunnassa olin vuoden ja Ryttylässä seitsemän vuotta lehtorina.

-1991 menin Vantaan Rekolaa ja vihittiin papiksi kun ei ollut lehtorin paikkoja. Samassa paikassa on kaikki työalat tullut kuljettua läpi. Olin jo ollut kirkkoherran vaalissa mukana ja Rekolassa kirkkoherran sijaisena. Halusin laajemmin katsoa seurakunnan työtä. Huomasin, että hallintokin sujuu.

Kirkko on kovassa myllerryksessä? Miten paikallisseurakunnassa voidaan haasteseen vastata?

-Ihmisen halu kuulua seurakuntaan nousee siitä, että kokee sen uskon merkitykselliseksi. Kyllä sanoman pitää merkitä ihmisille. Meidän pitää rukoilla ja pyytää *Pyhää Henkeä* avuksi ja olla enemmän huolissaan siitä, että ihmiset ovat löytäneet uskon, kuin siitä että kuuluvat kirkkoon.

-Tähän liittyy, se että ihmiset ovat hyvin individualistisia, mutta jos ajattelee miten kirkko tekee hyvää työtä mm. lasten, nuorten ja vanhusten parissa verorahoilla. Tämä kirkosta eroamisbuumi haastaa miettimään mikä on oikeaa työtä. Julistammeko evankeliumia, sillä sehän sitoo kirkkoon. Täällä Parikkalassa ihmisten juuret ovat myös seurakunnassa.

-Mediasta löydämme kurttuotsaisen työntekijän, joka on huolestunut rahoista, mutta kun olemme sisällä, täällä on motivoituneita työntekijöitä ja hyvä ilosanoma.

Mikä rooli herätysliikkeillä ja järjestöillä on kirkon toiminnassa?

- Omassa ja mieheni taustassa oli herätysliikkeet, joten ne ovat tuttuja. Liikkeet ovat siunaus tälle kirkolle, että ne ovat pysyneet kirkon sisällä. Tuovat väriä ja vireyttä julistukseen. Lähetystyön tukeminen, monilla työntekijöillä on herätysliike tausta. Mietin uukuniemeläisyyden siunausta, se on mennyt seuraaviin polviin, mutta alkaako nyt haihtua? Haaste miten pysyy elävänä, vaan ruokkiiko vaan sisäpiiriä.

-Saaren juhlien yhteistyön toivon jatkuvan. Juhlilla on pitkät perinteet ja seurakuntalaiset saavat tehdä talkoilla. Se on niille ihmisille tärkeä palvelupaikka ja se on ihmisten kohokohta kesällä.

Mikä antaa elämäsi iloa? Mitä sanot sille, jolla on enemmän murheita?

- Meni neljä vuotta ennen kuin löysin ilon elämäni miehen kuoleman jälkeen. Siinä oli suurena lohtuna ystävät ja Jumalan läsnäolo. Jesaja sanoo "minä annan teille aarteet pimeyden peitossa". Silloin voi löytää aarteita. Jumalalta on ne kaikki ajat.

- Iloa antaa lapsenlapset. Viides syntyy maaliskuun lopulla. Ja ystävät. Elämän hauskimmat hetket olen kokenut ystävien kanssa. Ja laulaminen.

Teksti: Teuvo V. Riikonen

